Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ÎNTOTDEAUNA GATA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 46 (986) ★ miercuri 18 noiembrie 1964 ★ 8 pag. 30 bani

Au început lucrările scrise! Un moment de încordare și — vocea caldă a tovarășei profesoare anunță subiectul. Pionierii clasei a VI-a A de la Școala generală de 8 ani nr. 10 din București sînt bucuroși. Unii se mai gîndesc, alții au început să scrie. Teza va fi bună pentru că s-au pregătit cu sîrguință.

Foto: GR. PREPELIȚĂ

„CUM VĂ PREGĂTIȚI PENTRU LUCRĂRILE SCRISE?" La ȘCOALA GENERALĂ DE 8 ANI NR. 2, din BOTOȘANI, pionierii claselor V—VIII, cei care dau lucrări scrise au fost bucuroși să povestească din experiența lor. Iată cîteva răspunsuri.

COTRUȚA GHEORGHE — clasa a V-a: „Vorbesc și în numele prietenului meu, Uba George. Pentru lucrarea scrisă la limba romînă noi învățăm împreună. Ne ascultăm unul pe altul regulile, declinările sau conjugările, facem dictări. Respectarea punctuației, a ortografiei este un lucru important.

Pregătirea pentru lucrarea scrisă continuă și în timpul... lucrării. Cîteva minute de gîndire, după ce am aflat subiectul, sînt foarte necesare. În acest fel nu-ți scapă esențialul.

POPLAUSCHI LUCIA — clasa a VI-a: „Am învățat cum se aduce la același numitor fracțiile, dar și... notele. Iar numitorul comun l-am vrea întotdeauna 10. Este o dorință a clasei întregi. Pentru aceasta ne străduim fiecare în parte. Sîntem atenți la explicațiile tovarășului profesor (și la aritmetică acesta este un lucru foarte important), învățăm regulile, facem exercițiile și problemele cerute. În același timp, în caietele de notițe ale multor colegi se găsesc și alte exerciții asemănătoare.

Cît despre „zecimale", adică cei care nu prea învață, îi ajutăm să devină... întregi. Filmul, fotbalul le mai amînăm. Învățăm pentru lucrarea scrisă".

EFTIMESCU TOADER — clasa a VII-a: „La lucrarea de control la fizică am uitat de... limba romînă. Tovarășul profesor însă nu a uitat. Fizica și limba romînă nu se despart.

Pentru lucrarea scrisă la fizică, mă pregătesc intens. Învăț lecțiile, răspund la întrebările de la sfîrșitul lor, rezolv probleme, desenez scheme și construiesc. La lucrarea scrisă ai multe pîrghii cînd procedezi așa".

VATAMANIȚEI GEORGETA — clasa a VIII-a: „Dăm lucrare scrisă și la istorie, și la geografie. Pentru mine cel mai plăcut lucru este să înveți istoria patriei. Dar și s-o cunoști. De aceea am devenit turiști. Vom străbate în acest an, (pe hartă, ce-i drept!), 237 500 km². Nu e greu, mai ales cînd am făcut începutul în realitate. Astă-vară am fost în tabără la Timișul de Sus. Bucegii ne erau paznici de zi și de noapte. Întorși în tabăra locală am fost în excursii. La Gura Humorului ne-am întîlnit cu Obcina Mare, la Cîmpulung — cu Rarăul și cu Pietrele Doamnei, la Vatra Dornei — cu Depresiunea Dornei. Cît despre trecători, ce să spun, sînt multe pentru cei care... învață.

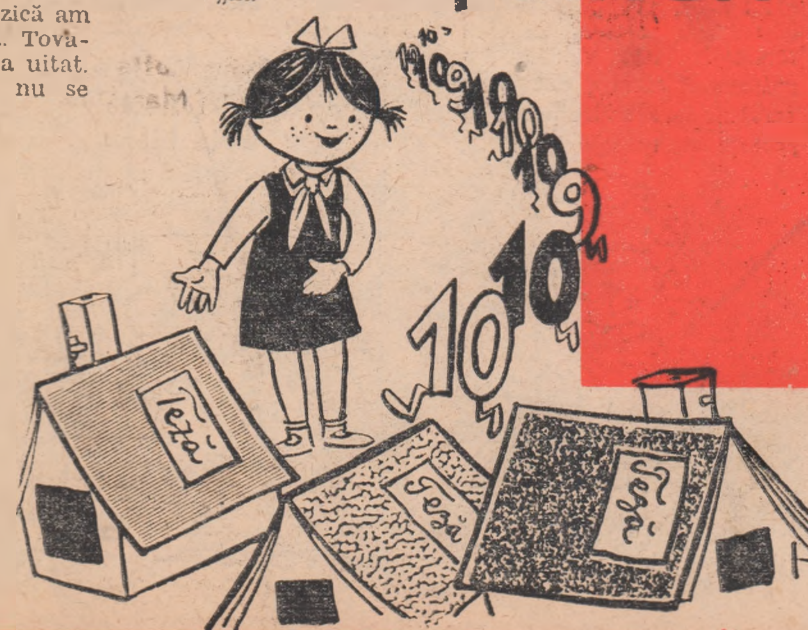
Pentru lucrări scrise învățăm din caietul de notițe, din manual și, bineînțeles, după harta istorică sau geografică. Cei care au fost în vizită la muzeele raional și regional, în excursii la monumentele istorice folosesc acum cunoștințele acumulate la lucrările scrise. Numai așa vom reuși să depășim trecătoarea, să nu rămînem în depresiune și să ne ridicăm la... înălțime.

★

Pentru fiecare lucrare scrisă, potrivit specificului, te pregătești într-un fel sau altul. Important este să înveți. Și acest lucru l-am constatat la majoritatea pionierilor și școlarilor botoșeneni.

GETA COSTIN

O întrebare și... cîteva răspunsuri

DISTINCȚIILE PIONIEREȘTI

Cartea de vizită

Eram la Arad cu treburi. Și am ajuns la Școala generală de 8 ani nr. 6. Bun! Mă informez despre una, despre alta, și aflai tot ce mă interesa. Pionierii din detașamentul claselor a IV-a A și a IV-a B — căci despre ei vreau să vă povestesc — mi-au povestit pe nerăsuflate despre o acțiune frumoasă organizată de ei, care le-a plăcut foarte, foarte mult. La adunarea lor, au invitat pe tovarășul Gheorghe Pascaru, un tînăr muncitor fruntaș de la Uzinele de Vagoane Arad. Mai demult, cînd el era și mai tînăr, a fost instructor de pionieri. La acea adunare, tovarășul Pascaru a vorbit despre ce simbolizează steagul roșu al partidului și despre faptul că muncitorii îl cinstesc prin munca și faptele lor de eroism; despre ce simbolizează cravata roșie și cum trebuie s-o cinstească pionierii. Apoi tovarășul Pascaru a înmînat distincții cîtorva pionieri. Printre ei erau și frații Popa — Victor și Radu, foarte buni matematicieni, foarte silitori, dar care erau convinși că nu vor reuși niciodată să cînte nici cel mai ușor cîntec. „N-avem voce" — spuneau ei. Dar pînă la urmă copiii ceilalți din clasă, mai în glumă, mai în serios i-au învățat cîteva cîntece. Și Costaș Alexandru a primit atunci steluța roșie. El ca președinte de grupă a avut ideea organizării unei vizite la puiernița gospodăriei colective din comuna Vladimirescu. Filimon Anișoara — care a primit tot atunci steluța roșie — are tată pădurar la Ceala. L-a rugat frumos să-i ajute să organizeze o excursie la pădure unde au adunat plante și au petrecut o zi tare frumoasă. Excursii a mai făcut detașamentul lor la Ghioroc și la Cetatea Șoimoș la Lipova. Cît despre învățătură... dacă am să vă spun că aceste două clase au avut la sfîrșitul anului trecut doar trei copii mediocri, că acum, după aproape un trimestru, și aceia s-au îndreptat, o să înțelegeți poate de ce am ținut neapărat să vă povestesc despre acești pionieri.

Vă spuneam la început: despre unii copii se spune că sînt cuminți. Despre alții, că învață bine. Despre cei pe care i-am cunoscut eu, însă, se pot spune toate acestea și în plus, că sînt pionieri de nădejde și buni colegi. Ei doresc din toată inima ca toți să poarte steluța roșie. Pentru că, vedeți voi, steluța roșie înseamnă hărnicie și disciplină, note bune și colegialitate. [illegible] copiii pe care i-am cunoscut eu, poți avea totdeauna încrederea că niciodată nu se vor abate de la drumul lor.

E. SKIBINSKY

Detectorul I. P. semnalează

TOȚI PENTRU UNUL...

Îl cunoașteți pe Dușa Vasile dintr-a VII-a A? E un băiat cu o înfățișare tare plăcută. Ochii luminoși și veseli îi dau o înfățișare prietenoasă, sinceră, deschisă. Și așa și este Vasile.

Să ne uităm acum puțin în catalog. În dreptul numelui său ai să găsești note de 8, 9. Rar se mai strecoară și cîte un șase. Profesorii au pentru el cuvinte de laudă. Și totuși Dușa a avut cîndva o istorie și încă una nu prea veselă...

Să ne întoarcem cu cîtăva vreme înapoi, la o oră de clasă. Tovarășul profesor exclamă supărat:

— Dușa, iar începi?

Într-adevăr, dacă Vasile nu vorbește cu un coleg, e sigur că-l împunge cu creionul sau că-l înghiontește.

Acasă. De astă dată, vorbește mama.

— Mai stai, băiete, la lecții...

Dar băiatul n-avea vreme, bătea mingea toată ziua pe străzi.

— Ce ne facem cu Dușa? se întreba detașamentul.

— Cum să-l mai potolim? se întrebau profesorii.

Iar într-o zi, culmea, Dușa a spart niște becuri din parc. Faptele s-au aflat la școală. Dușa a fost chemat la direcție, apoi din nou în fața detașamentului. I-a părut rău... Îi plăceau năzbîtiile, dar chiar așa de departe n-ar fi vrut să ajungă... Fiindcă el nu se socotea un băiat chiar așa de rău. Ba, mai mult, el avea un „secret". În multe după-amieze se strecura la școală. Se apropia de ușa unei anume clase și asculta minute în șir. Acolo se afla cercul de acordeoane. Apăsînd pe clape, copiii cîntau melodii vesele, săltărețe. Cu urechea ațintită, ghicea: acum cîntă Voichița. Acum Lungu Mircea, sau Moldoveanu. Nimeni nu știa cît de mult ar fi dorit să fie și el înăuntru, printre copii, și să cînte la acordeon. O dată cînd nu l-a văzut nimeni, a luat acordeonul Voichiței Dumitru care-i era colegă... Voichița l-a observat, dar nu i-a zis nimic.

Iată însă că Vasile Dușa făcuse pozna cu spartul becurilor. Nu era o glumă. Făcuse detașamentul de rîs. Activul de pionieri s-a sfătuit și atunci Voichița, care făcea parte și ea din activ, a spus:

— Noi sîntem un detașament de pionieri — și Dușa e pionier. Vom reuși să-l schimbăm? Hai să-l luăm în cercul de acordeon! Știu că-i place, și atunci multe după-amieze o să fie împreună cu noi și nu pe străzi.

— Cum? Cu notele lui!? a spus o pionieră.

— Nemaipomenit! Poate vrei să cînte și la serbare! a replicat altcineva.

— Să ne sfătuim cu tovarășa dirigintă! a fost concluzia.

Tovarășa dirigintă a fost de părerea Voichiței. Așa se face că într-o bună zi Dușa a fost invitat la cercul acordeoniștilor. Pionierii îl întrebau de fiecare dată, înainte de a începe exercițiile: „Ai învățat? Ai scris?" Iar Dușa se arăta dispus să răspundă prompt oricui l-ar fi întrebat din lecțiile de zi.

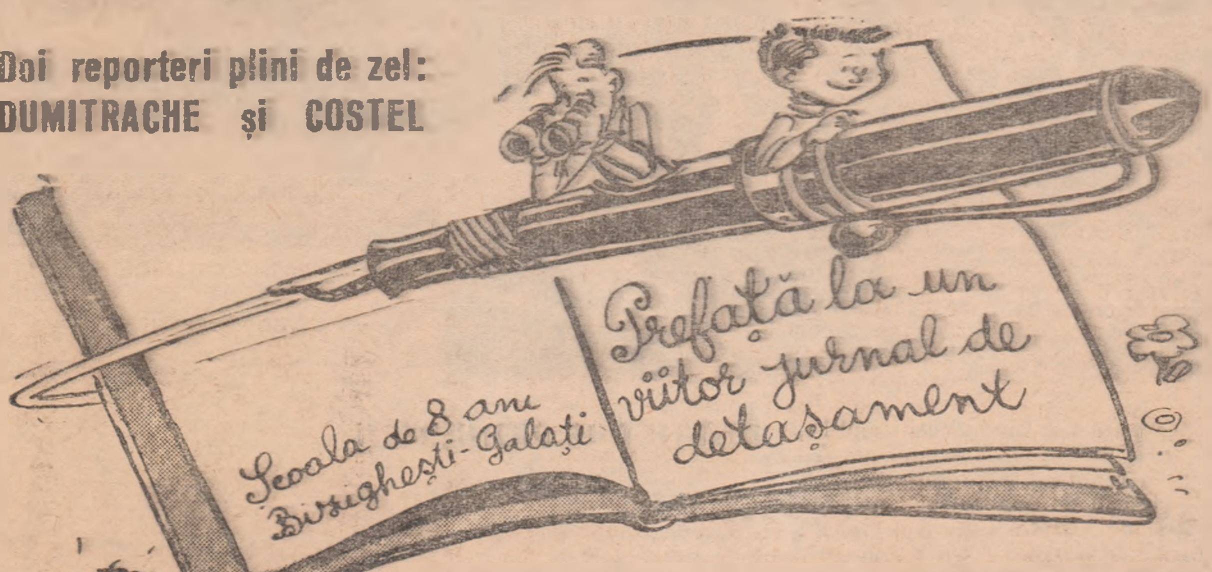
Au trecut cîteva luni de atunci. Dușa are note de 8 și 9, e disciplinat, prietenos. Și ce frumos cîntă la acordeon! Îi este de ajuns să asculte o melodie la radio și îndată ea prinde viață și la acordeonul lui. Părinții au mulțumit școlii și detașamentului de pionieri care au știut cu atîta dragoste și pricepere să găsească drumul spre inima copilului.

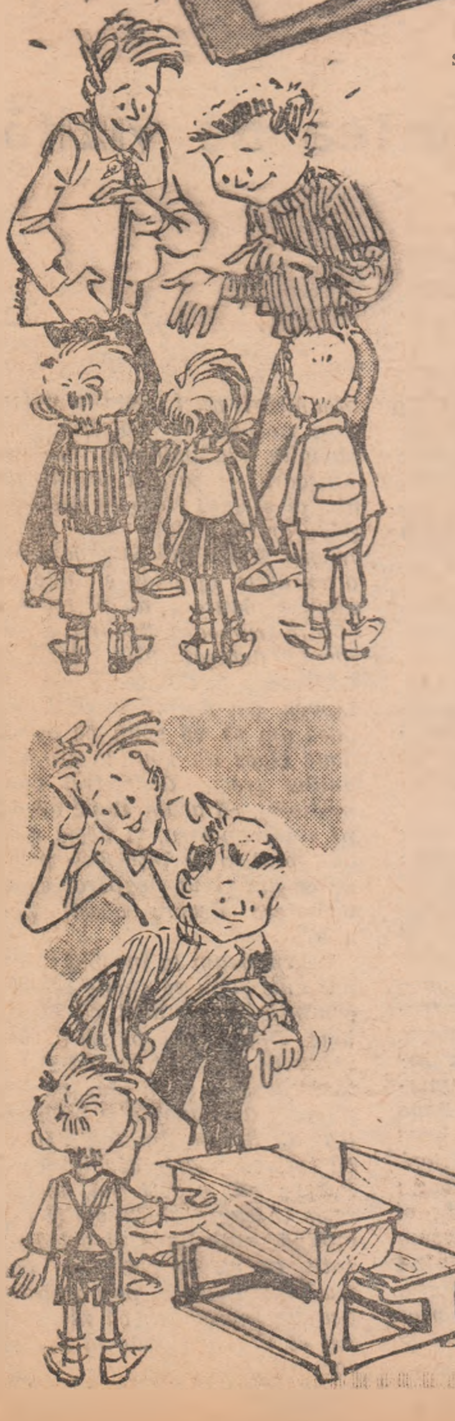
Toate acestea s-au întîmplat într-un detașament de pionieri, la Școala de 8 ani nr. 3 din Turda.

B. CARAGIALE

Din viața pionierească

Doi reporteri plini de zel: DUMITRACHE și COSTEL

INTRÎND într-una din clasele Școlii generale de 8 ani din Bizighești, regiunea Galați, Costel se miră:

— Ce voinici sîntem! Adevărați uriași!

— Pe lîngă niște școlari dintr-a III-a, cred și eu!

Cei dintr-a III-a nu se intimidară însă de prezența „uriașilor", ci debutară cu vioiciune în rolul de gazde:

— Bine-ați venit! Luați loc! Ce vă interesează?

— Cred că ar fi bine, mai întîi, să aruncăm o privire în jurnalul detașamentului vostru, spuse Dumitrache.

— Nu se poate, explică Costel în locul gazdelor. Vezi bine că ei nu sînt încă pionieri!

— Știam. Dar vor fi! preciză Dumitrache. Și atunci vor avea și jurnal de detașament!

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi...

— Am să-ți explic. Dar, mai întîi, uită-te cu atenție în jur și desenează tot ce vezi. Eu o să-mi iau însemnări.

...ZIS ȘI FACUT. Mai întîi, cercetară tabla pe care observară următorul exercițiu: 693 : 3 = 231. Calculele se înșirau dedesubt scrise ordonat și precis. Multor cititori exercițiul de mai sus le va părea nemaipomenit de simplu. Dar pentru un școlar din clasa a III-a, care face pentru întîia oară o împărțire în scris, treaba asta nu e deloc mai ușoară decît o problemă de algebră pentru elevul dintr-a VIII-a! Mica matematiciană care l-a rezolvat e Stanciu Florica. Nu e singura care învață bine. **Toți copiii din clasă au note bune, așa cum se cere unor viitori pionieri.**

CURIOS: sîntem în recreație și totuși o fetiță scrie de zor într-un caiet. Poate că acum și-a găsit să-și facă tema pentru ora următoare? Nu. Baicu Tasica se străduie să caligrafieze cît mai îngrijit Angajamentul solemn al pionierului pe care de mult îl știe pe de rost, **ca orice viitor pionier.**

ÎN ACEST RASTIMP, Gogu Silvia, Pop Eugenia și Stanciu Florica sînt ocupate cu gospodăria clasei. Deschid ferestrele, udă florile din ghivece și, fiind o echipă de serviciu care se respectă, îi poftesc cu energie în curte, la aer, pe cei care își caută de joacă în clasă.

Iată și o controversă. Iordache Georgeta povestește cum o ajută acasă pe mama ei, fie la dereticat, fie la spălatul vaselor.

— Asta-i treabă pentru fete, spune Ursu Gheorghe. Eu aduc cîte-o găleată-două de apă, **dar să spăl vasele? Niciodată! Sînt băiat!**

CINE ARE DREPTATE? Mulți copii — fete și băieți — nu sînt de acord cu Gheorghe.

— **Pentru un pionier, orice treabă folositoare e frumoasă**, precizează cineva.

ALTĂ DISCUȚIE, de astă dată mai pașnică:

— Duminică avem serbare. „Dansul florilor" merge bine, dar „Hațegana" mai trebuie repetată.

— Dar poate că avem timp să învățăm și un cîntec nou?

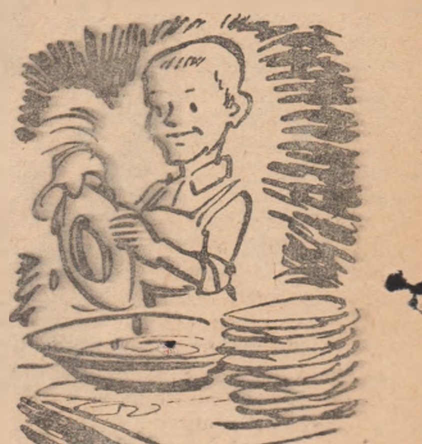
Cei dintr-a III-a știu multe cîntece pionierești, dedicate partidului și patriei, dar sînt întotdeauna bucuroși să sporească numărul acestora. **Se știe doar că pe pionieri cîntecul îi însoțește pretutindeni.**

RECREAȚIA s-a sfîrșit. Dumitrache și Costel au rămas singuri pe coridor.

— Spuneai că ai să-mi explici ceva! își amintește Costel.

— Da. Era vorba de jurnalul de detașament pe care acești copii, nefiind încă pionieri, e firesc să nu-l aibă. Dar în curînd vor primi cravata roșie și vor face parte dintr-un detașament. Atunci vor avea și jurnal. Iar ceea ce am scris și am desenat noi mai sus este... **prefața acestui viitor jurnal de detașament!**

de Ovidiu Zotta și Puiu Manu

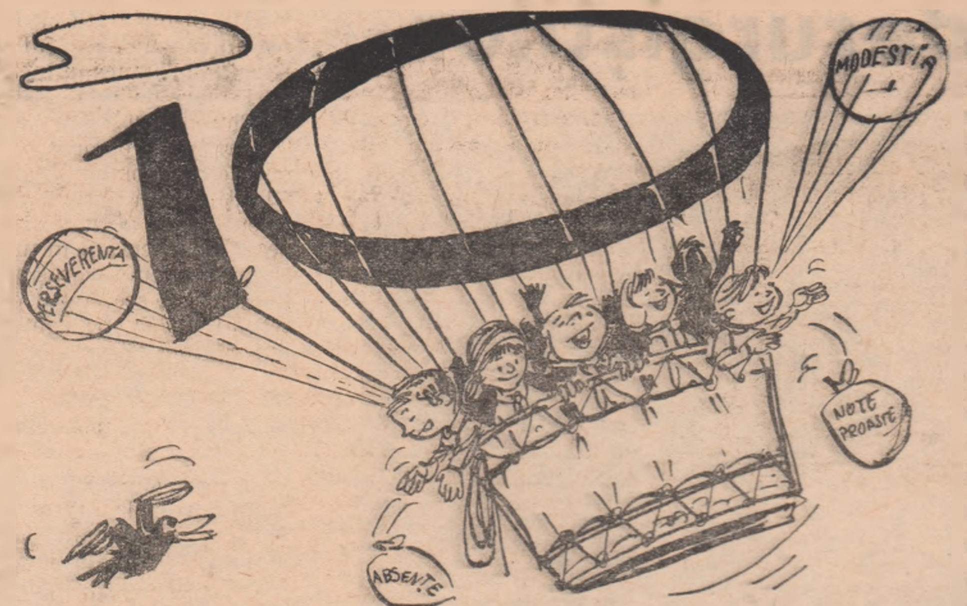

Copii, dacă și în școlile voastre se petrec lucruri despre care ați vrea să scrie cei „doi reporteri plini de zel", comunicați-le pe adresa redacției!

Povestea unei busole miraculoase

Forme pentru prăjituri. 16 de 10. O invitație și... cîteva răspunsuri nu prea grozave. Învățătură în salturi.

Intrăm în școală (Școala generală de 8 ani nr. 3 din Brașov) spre prînz. În școală se află numai cei din clasele a VII-a A și C. Băieții au oră de gimnastică, fetele — oră de desen. Ne îndreptăm spre sala unde se face desen.

Georgescu Doina, o pionieră oacheșă, cu părul scurt, stăpînit cu greu de panglica albă îmi arată caietul.

— Schițele acestea explică ea, reprezintă niște poligoane înstelate cu 4, 5 și 6 colțuri, după care se vor executa apoi, din tablă, forme pentru prăjituri.

Mă uit peste una din schițele acelea și spun în glumă :

— Eram aproape sigur că este vorba de-o plasă electronică pentru prinderea notelor bune.

În bănci se aud șoapte și rîsete. O pionieră (mi se pare Pop Liana) strigă din ultima bancă :

— O plasă ca asta, ar fi bună pentru chiulangii. La noi într-a VII-a C nu sînt.

Cu alte cuvinte, în clasa a VII-a C toți învață bine, toți au note mari, și nimeni nu știe ce-i aceea o absență nemotivată. Să fie acesta adevărul ? Încerc două, trei sondaje. În prima bancă stă o pionieră (Nan Elena) blondă, cu niște cozi groase și lungi ca o Ileana Cosînzeană în miniatură. O întreb :

— Ai multe absențe ?

— Nu. Am lipsit o singură dată. Am fost bolnavă.

— Și cu învățătura cum stai ?

— Învăț bine. Pînă acum am luat 16 de 10 și un 9.

Cînd a luat 9 i-a părut rău. A și plîns. Nu pentru că a luat 9, ci pentru că n-a învățat îndeajuns. Pentru că a venit la școală cam nepregătită...

Drăgan Carmen (despre care am aflat mai tîrziu că-i președintă de grupă) mi-a răspuns că are 15 de 10 și 4 de 9. Și Pop Liana, și Teodoreanu Marina au note mari, nu absentează nemotivat...

Băieții nu sînt de față, dar aflu și despre ei numai lucruri frumoase. Sînt buni colegi, nu se bat, nu se leagă de cozile fetelor. Țapu Alexandru are numai note de 10. Carmen n-a vrut să precizeze cîte. Și Fodor Doru, și Manole Eduard, și Șoancă Ion, toți au note bune și o purtare exemplară.

Sînt gata să închid carnetul, stiloul și să-mi iau rămas bun. Mi se face însă o invitație. Să intru și la ora de limba romînă. Primesc bucuros. Într-o clasă cu asemenea elevi și eleve aș rămîne și o zi, și două, și-o săptămînă. Ora de romînă n-are nimic deosebit. Este o oră ca toate celelalte. Se întîmplă însă un lucru ciudat. Cei scoși la lecție (Spahiu, Tănase și Tecuceanu) răspund destul de slab ; în schimb Rădăcină Eugenia dă numai răspunsuri bune. Rezultatul ? Primește nota 9. Este bucuroasă, se uită în jur triumfătoare. Iată un lucru nou. Cineva a primit nota 9 și se bucură. Nu plînge. Îi cer Eugeniei carnetul. Mă uit la note, cer și alte carnete și descopăr iarăși un lucru nou. Unii elevi, cum au fost cei ascultați astăzi la romînă și alții (Marinică Cornel, Vădineanu Maria, Gutui Traian) învață în salturi. O săptămînă, două învață și iau note bune. După asta uită parcă să mai învețe și se trezesc din senin cu note slabe. Ei n-au însă nici o vină. Nu absentează, nu chiulesc de la ore, își iau notițe... Au dreptul colegii care nu fac asemenea salturi acrobatice să le spună ceva ? Pot măcar să-i invidieze ?

Discuții aprinse. Unde duce încăpățînarea. Atenție și disciplină în timpul orelor. Pe Rusu Victor îl pasionează fizica.

La Școala generală de 8 ani nr. 1 din Cîmpina, cunosc altă clasă : a VIII-a A. La prima vedere se aseamănă uimitor de mult cu cea din Brașov. O clasă fără absențe nemotivate, cu multe, foarte multe note de 9 și 10, dar (și aici începe deosebirea) elevii din clasa a VIII-a A au făcut rost de o busolă miraculoasă : critica și autocritica.

Spre a mă convinge de acest lucru, tovarășa profesoară Aurelia Stînăringă (diriginta clasei) mă invită la ora de dirigenție. Se va discuta despre situația la învățătură și disciplină pe ultima lună. Aflu astfel că Goran Daniela și Vlad Lucian deși au obținut rezultate foarte bune ar trebui să privească și mai serios învățătura. Note de 7 sau 8 nu au ce să caute în carnetele lor... Că în privința elevilor slabi nu este de ajuns ajutorul și bunăvoința colegilor, ci trebuie în primul rînd o participare personală... Că în timpul orelor Dumitru Magda cade într-un fel de toropeală. Se gîndește la altceva, nu-i atentă la explicații. Discuțiile sînt aprinse. Aproape toți sînt indignați de comportarea lui Mihăilescu Iosif, din ce în ce mai indisciplinat. Vorbește în timpul orelor, nu-i atent la explicații, vine la școală cu lecțiile nepregătite, își scrie temele în clasă. Uneori este încăpățînat. Chiar dacă știe lecția, nu vrea să răspundă... Și felul cum se comportă Rusu Victor sau Apostolescu Nicolae iscă discuții. Amîndoi pretind că-i pasionează — pe unul fizica, pe celălalt literatura. Și tocmai la fizică Rusu are note de 3 și 4. La fel și Apostolescu Nicolae la romînă. Cineva se întreabă : sînt astea pasiuni adevărate, sau semne alarmante de lăudăroșenie și fanfaronadă ?

Privesc în jur. Am impresia că mă aflu nu într-o clasă, ci în nacela unui balon. Un balon susținut de note de 9 și 10. Are fiecare altă culoare : roșu, albastru, violet, galben... Sacii cu balast au fost aruncați. Ne înălțăm sus, tot mai sus spre culmile semețe și frumoase a ceea ce se cheamă învățătură.

După ce ies din școală, mă opresc și notez în carnet : trebuie să scriu pionierilor din clasa a VII-a C de la Școala generală de 8 ani nr. 3 din Brașov, să-și facă și ei rost de o busolă miraculoasă.

COSTACHE ANTON

DIALOG CU „NEPĂSAREA"

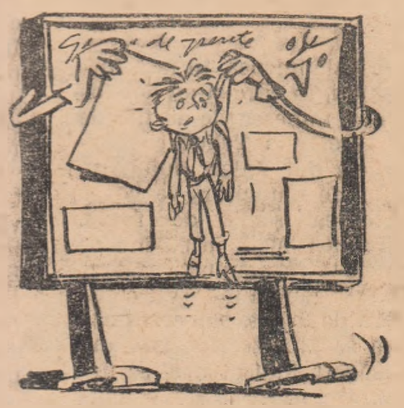
de P. MANU și M. LĂSTUN

— La gazeta de perete
Sînt articole-nvechite
— Las-să fie, vine vremea
Cînd vor fi reînnoite.

— Ieri la ora de romînă
Nici o iotă n-ai știut.
— Ei și ce ? Se mai întîmplă,
Nu se moare dintr-atît.

— „Ei și ce !..." „Lasă să fie !"
Tot răspunsuri pe măsură.
Ia să te fixez bădie
Aici în caricatură.

CUM NE COMPORTĂM

Înfrîngerea unui „campion"

— Trică ! Tricăăăă !

Liniște.

— Mă, tu n-auzi ? Cum îl chema pe ăla, care a scăpat-o pe aia din film ?

Se aud cîteva sîsîituri și foșnituri în bancă, iar cel întrebat de abia are timp să răspundă curiosului. Urmează alte întrebări și răspunsuri, care se întrerup de îndată ce tovarășul profesor se întoarce spre cei din clasa a VI-a C., Școala generală de 8 ani nr. 119 din București.

Asta-i Iamandi Mihai și pace ! Parcă ar avea mîncărimi sub limbă și dacă cineva ar avea curiozitatea să-i numere cuvintele spuse într-un minut ar rămîne cu gura căscată : la fiecare zecime de secundă iese și un cuvințel, ceea ce, după părerea mea, reprezintă un record mondial absolut, de care, pe nedrept, nu se ține seama.

Mișu mai deține cîteva „recorduri" pentru care l-ar invidia și cei mai mari campioni. De pildă, trage cel mai rapid și mai precis cu pișcăriciul (pentru neinițiați : elastic legat cu dibăcie de degetul cel mare și arătător, care expediază proiectile de hîrtie). Și dacă în mijlocul orei auzi un „au" sau „vai", poți fi sigur că ținta a fost atinsă cu precizie. Mișu însă ține, mai mult ca la orice, la faima lui de vorbăreț. Cîte n-au auzit colegii lui cei mai apropiați, Trică, și celălalt, Mihai, zis și Mihăiță ! Așa, bunăoară, au aflat într-un timp record — două ore de matematică și una de romînă — toate aventurile celor trei mușchetari, toate, fără ca vreuna să lipsească !

Ehei... Orele zburau ca nălucile și clopoțelul suna parcă tot mai repede. Numai că într-o zi...

Cum a început ora, mai în formă ca oricînd, Mișu începe să povestească una dintre întîmplările lui „tari". Numai că... Numai că o tăcere nefirească e așternută peste clasă. Toți stau cu ochii la tovarășul profesor, care explică liniștit o experiență de fizică. „Campionul" își privește cu neîncredere colegii : nici unul nu suflă măcar o vorbuliță ! A fost o „luptă" nemaipomenită, care a durat trei zile, și în care Mișu și-a aruncat toate forțele (două filme noi și ultimele trei numere din „Colecția științifico-fantastică"). Să nu-l asculte nimeni ! Tocmai pe el ? ! Înfrîngerea e amară. Așa că, Mișu, după atîtea și atîtea lupte, ei, da, a tăcut !...

Și ar fi meritat să-l vedeți în gălăgia veselă din pauză, rostind încetișor lui Trică și lui Mihăiță :

— Băieți, vreau să vă spun ceva...

HETCO MIHAI

Cercul „Mîini îndemînatice" de la Casa pionierilor din Făgăraș și... fetițe cu mîini îndemînatice.

Orașul siderurgiștilor

HUNEDOARA

Hunedoara, Cetatea de pe malurile Cernei. Inima de oțel a patriei bate puternic. Sîntem la...

FURNALUL Nr. 5

O hală imensă. In fața furnalului, în care și-au dat întîlnire minereurile de fier de la Ghelar și Teliuc cu cărbunele din Valea Jiului, un grup de muncitori veghează viitoarea șarjă de fontă, care va izbucni în curînd pe rinele [1]) furnalului. Alături, dintr-o cabină mare cît o cameră de locuit, pe pereții căreia se află zeci de butoane și săgeți indicatoare, se urmărește procesul de plămădire a fontei, care are loc în furnal. Se spune că de aici se fac zilnic un fel de radiografii ale furnalului.

— Trandafire, încetiniți focul ! se aude vocea puternică a prim-furnalistului, comunistul Grigore Stănescu. Pregătiți perforatorul, începem !

Și peste cîteva minute, prin gura furnalului se revarsă un fluviu incandescent, deasupra căruia înfloresc jerbe de foc. E fonta. Oale uriașe, a căror capacitate se măsoară în zeci de tone, se umplu în mai puțin de o oră. Zilnic, la un furnal, se toarnă șapte șarje. Cam 800—900 tone de fontă.

— Aici, muncitorii în frunte cu comuniștii duc o adevărată bătălie, spuse tînărul inginer Eugen Gălbenușe. Bătălie cu timpul (fiecare minut înseamnă tone de fontă), bătălie pentru scăderea consumului de cocs, bătălie pentru a trimite la oțelării fonta cea mai bună...

Dar iată că turnarea s-a terminat și fonta, încă fierbinte, se îndreaptă spre oțelării. In timp ce porneam pe urmele ei, tînărul inginer Gheorghe Drișcu mi-a povestit o...

AUTOBIOGRAFIE

— Cînd am hotărît să devin oțelar, abia împlinisem 14 ani. Cum am absolvit școala elementară, am și pornit-o spre combinat. Și e o distanță bunicică din regiunea Suceava pînă aici. „Cum ai să mergi singur ?" — mă întreba mama îngrijorată. Lasă, mamă ! Acum sînt mare... Și apoi nu voi fi singur.

Intr-adevăr, Gheorghe Drișcu n-a fost singur nici o clipă. Comuniștii, muncitorii, l-au primit ca pe un fiu. A absolvit școala profesională a combinatului și iată-l la primul său loc de muncă — oțelăria veche.

...Combinatul se schimba, oamenii creșteau. Unii urmau școlile de maiștri, alții deveneau ingineri. Și într-o zi, iată-l și pe el, cu inima strînsă de emoții, la... examenul de admitere de la facultatea de metalurgie din București. Comuniștii l-au trimis să învețe. Acum s-a reîntors printre ai săi, la oțelăria nouă.

— Acolo, în clădirea aceea străjuită de cele 8 coșuri, încheie Drișcu. La oțelării se toarnă lingourile pe care le vedeți. Și-mi arătă cu privirea un vagon pe a cărui platformă mai fumegau încă cuburi mari de oțel. Mergeau la Bluminguri...

...Privind oamenii care muncesc la combinat, gîndurile îți zboară fără să vrei la trecut. Cum arătau oare aceste locuri cu ani în urmă ? Impreună cu tovarășul Ion Comănescu, secretarul comitetului U.T.M. pe combinat, am răsfoit cîteva file din...

ISTORIA HUNEDOREANĂ

In 1948, locuitorii orașului numărau abia vreo 8 000. Azi la Hunedoara trăiesc aproape 80 000 de locuitori. Locul peisajului sumbru al vechii Hunedoare l-au luat blocurile ce se înalță pînă sus, pe dealuri. Peste 6 400 de apartamente sînt locuite azi de muncitori, iar altele sînt în construcție. Palatul culturii, clubul „Siderurgistul", cinematografe, biblioteca cu zeci de mii de volume — iată doar cîteva locuri unde își pot petrece muncitorii timpul liber. Orașul înflorește an de an și o dată cu el cresc... copiii — schimbul de mîine al oțelarilor. Despre felul cum trăiesc ei, am aflat multe lucruri interesante de la un pionier — Dumitriu Dumitru, fiul unui sudor de la furnale.

— Veniți diseară la club. E repetiție la cercul de muzică. Eu învăț să cînt la acordeon. Sîntem aproape 100 de copii în grupă. Dacă vă place vioara, puteți merge să asistați la secția de vioară. Sînt și mai mulți copii acolo.

Am acceptat invitația și seara, în drum spre club, micul meu prieten mi-a povestit despre cele 6 școli de 8 ani și cele 2 școli medii care s-au ridicat în ultimii ani, despre școala profesională și școala de muzică.

— Dacă vă place sportul, veniți duminică pe stadion. E meci. Se întrec cei de la profesională cu elevii de la medie !

...Cînd am ieșit de la club, se făcuse seară. Tot Dumitru m-a condus să privesc orașul, de sus de pe Dealul Chizitului. De acolo, m-am îndreptat spre redacție păstrînd în minte imaginea Hunedoarei zilelor noastre, cetatea în care trăiesc și muncesc oameni minunați care, prin munca lor neobosită, închină un adevărat imn patriei socialiste.

ECATERINA ROȘCA

[1]) rină — jghcab de scurgere a fontei.

CÎTEVA CUVINTE DESPRE O ANIVERSARE

Cum intră pe ușă, tata spuse bucuros :

— Gata, acum avem bani și pentru covor. Ne cumpărăm un persan frumos. Și zicînd, răsfoi încă o dată filele libretului pe care îl scoase din buzunar.

Camelia lăsă o clipă tocul din mînă, apoi se apucă iar de scris, făcîndu-și temele. Cum termină însă, se apropie de tatăl ei, întrebîndu-l curioasă :

— Tată, dar ce înseamnă... ?

Fetița se uită cu privirea la inițialele scrise cu litere de-o șchioapă, pe copertă. Dar fiindcă tot întrebase, tatăl găsi prilejul să-i dea și unele lămuriri... istorice.

— C.E.C.-ul... e o instituție cu activitate destul de îndelungată. Uite, chiar zilele acestea își sărbătorește centenarul. Actul de naștere a fost semnat cu o sută de ani în urmă. La 24 noiembrie 1864, printr-o lege a domnitorului Alexandru Ioan Cuza... Cele trei inițiale de pe carnet înseamnă Casa de Economii și Consemnațiuni... Dar, tu știi ce se întîmplă cu banii pe care-i depunem la C.E.C. ?

— Dacă mi-ai spune !...

Explicația n-a fost atît de simplă, dar fata a înțeles clar un lucru : că economiile depuse la C.E.C. reprezintă un ajutor pentru cei care le depun (își pot cumpăra ceea ce au nevoie : aparate de radio, mașini de spălat, mobilă, televizoare etc.) cît și o participare a lor la dezvoltarea economiei naționale. Deci o acțiune cetățenească, patriotică. O acțiune care în anii puterii populare, ca urmare a dezvoltării economiei socialiste, a creșterii nivelului de trai, a căpătat un caracter de masă.

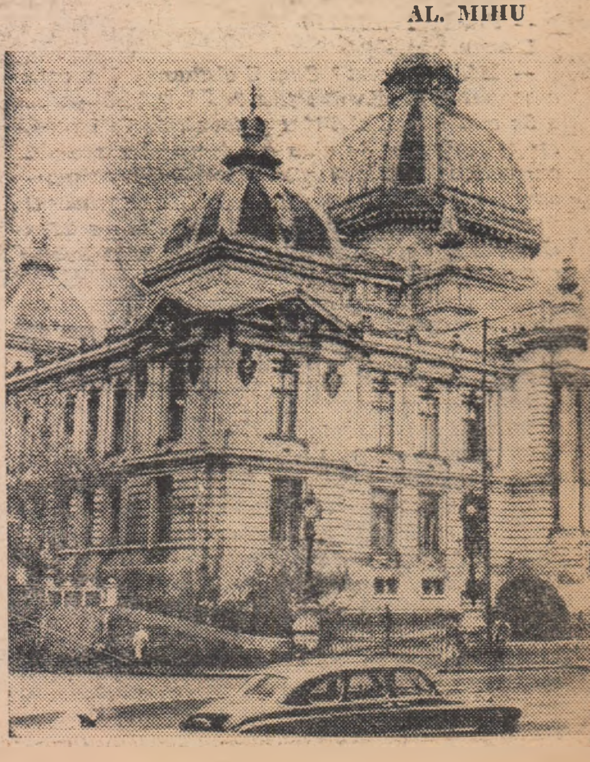
S-ar mai putea pune o întrebare pe care nu știm dacă Camelia a pus-o sau nu tatălui său :

— Care o fi numărul depunătorilor pe librete C.E.C. ?

Răspunsul este impresionant: circa 5 500 000 ! Dacă în 1938 nu exista decît un libret la 61 de locuitori, acum fiecare al treilea cetățean al țării este posesorul unui libret C.E.C. !

Și elevii contribuie într-un fel la înflorirea economiei, depunînd pe foi și timbre de economii. Și o pot face în număr cît mai mare, chiar dacă li se pare că economiile lor sînt mici. Căci, așa cum spune o inscripție de pe cunoscutul libret, nici o sumă nu-i prea mică pentru a fi economisită.

AL. MIHU

C.E.C. — Sediul Central

Foto : GR. PREPELIȚĂ

Meșterul fluierar

De sub neaua pletelor, doi ochi tineri cată spre tine, preț de cîteva clipe, iscoditori. Apoi, privirea se pleacă din nou, spre mișcările migăloase ale degetelor, pe lemnul de fluier. Neîntrerupîndu-și nici o clipă lucrul, moș Dumitru Tărtăreanu, cel mai vestit meșter fluierar de pe meleagul Horezului, își începe povestea lin, ca o șoaptă de izvor.

— De mic am iubit natura : munții, pădurile, pajiștile cu mioare. Ascultînd, pentru prima oară în viața mea, acum vreo șaizeci de ani, un cioban doinind din fluier, mi-am zis că nu poate fi ceva mai frumos pe lume. Din prima clipă cînd l-am auzit, fluierul m-a fermecat. Ciobănaș fiind, am prins de copilandru fluierul în mînă și nu-l las nici azi, la aproape șaptezeci de ani. La început am cîntat pe toți munții din împrejurimi. Intr-o zi, cînd cîinii mi-au sfărîmat fluierul, m-am apucat să-mi cioplesc singur unul nou. De atunci am făcut sute de fluiere. Astăzi, zeci de echipe artistice din Brașov, Banat, Argeș, Oltenia și chiar din regiunea București, cîntă din fluierele mele. Ba chiar am primit carte că fluiere făcute de mîna mea au fost expuse și la vreo două expoziții internaționale...

Privesc fluierul aflat pe masa de lucru a lui moș Tărtăreanu. Este un adevărat obiect de artă. Pe alăura instrumentului, delicat ca un lujer de crin, se împletesc, încrustate, rîuri de motive naționale. Meșterul fluierar mînuie cu precizie o sumedenie de instrumente, printre care compasul pentru păsuit, sfredelele, simcelele pentru crestatul vranei, al găurilor, înțepătoarea pentru sculpturi. Pe o etajeră, un fluier mic, aproape miniatural, îmi atrage atenția. „Nu e jucărie, îmi spune meșterul Tărtăreanu, e o fluieriță. Din astea am făcut vreo patruzeci pentru echipa de fluierași a școlarilor din comuna noastră, Vaideeni. Să-i vedeți cum cîntă. Mai mare minunea !".

Ochii bătrînului făurar au o strălucire impresionantă. Citești în ei pasiune, emoție și multă dragoste.

Dragoste pentru frumos, pentru arta populară.

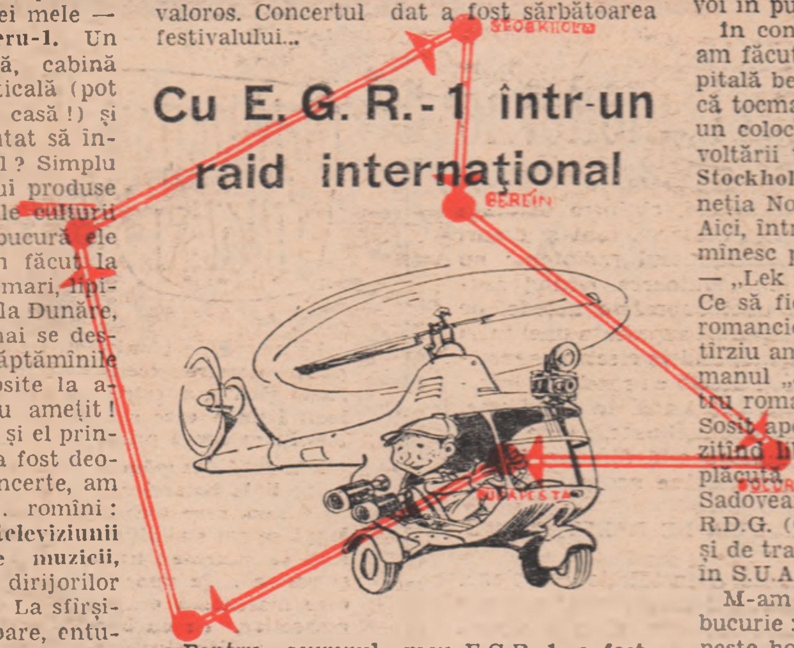
MARIUS POP

Cu E. G. R.-1 într-un raid internațional

Sînt sigur că nu știți nici unul dintre voi, dragi cititori, ce e acela E.G.R.-1 și care a fost scopul raidului întreprins de mine în cîteva din... țările europene.

Ei bine, dragii mei, E.G.R.-1 nu reprezintă altceva decît inițialele invenției mele — **Elicopterul Gheorghiță Reporteru-1.** Un aparat admirabil! Viteză sporită, cabină confortabilă, zbor perfect pe verticală (pot ateriza sau decola de pe orice casă!) și multe alte calități care m-au ajutat să întreprind această călătorie. Scopul? Simplu — am vrut să văd la fața locului produse ale economiei romînești, opere ale culturii noastre, prestigiul de care se bucură ele peste hotare. Primul popas l-am făcut la **Budapesta** (R. P. Ungară). Afișe mari, lipite pe zidurile frumosului oraș de la Dunăre, m-au vestit că în acele zile tocmai se desfășurau în capitala maghiară săptămînile muzicii. Numele celebrităților sosite la această sărbătoare muzicală, m-au amețit! (Violonistul Yehudi Menuhin era și el printre invitați!) Mîndria mea însă a fost deosebită cînd, pășind în sala de concerte, am audiat muzică interpretată de... romîni: **Orchestra simfonică a Radioteleviziunii** noastre, invitată la **săptămînile muzicii,** concerta sub bagheta măiastră a dirijorilor Iosif Conta și Emanoil Elenescu. La sfîrșitul concertului, am sărit în picioare, entuziasmat, aplaudînd de mă dureau palmele. Nu eram singur, însă: întreaga sală aplauda frenetic! Și ca să vă dați seama de impresia produsă asupra publicului budapestan de orchestra noastră, să vă relatez părerea unui muzician — **Saras Tibor, secretar general al Asociației compozitorilor** maghiari:

— ...Este o mare cinste să avem în mijlocul nostru un ansamblu simfonic atît de valoros. Concertul dat a fost sărbătoarea festivalului...

...Pentru scumpul meu E.G.R.-1, a fost apoi o nimica toată să traverseze Alpii Dinarici, Marea Adriatică și să mă opresc la **Roma** (Italia). Bătrîna capitală găzduia tocmai o expoziție de grafică contemporană romînească cu lucrări de V. Dobrian, V. **Cazar, Marcel Chirnoagă ș.a. Ceea ce mi-a atras atenția a fost buna apreciere a publicului italian pentru lucrările expuse, și... un nume mai cunoscut vouă: Florica Cordescu, graficianul care desenează și pentru voi în publicațiile de copii.**

În continuare, drumul meu a fost lung: am făcut escală la **Bruxelles,** frumoasa capitală belgiană, unde o delegație romînească tocmai poposise, invitată să participe la un colocviu romîno-belgian consacrat dezvoltării țării noastre, apoi m-am oprit la **Stockholm** (Suedia) oraș supranumit și Veneția Nordului pentru așezarea sa marină. Aici, într-o vitrină, o carte cu un nume romînesc pe ea — Zaharia Stancu. Iar titlul — „Lek med döden! Stau și mă minunez: Ce să fie? Autorul este cunoscutul nostru romancier, dar ce carte o fi aceasta? Mai tîrziu am aflat că, de fapt, era vorba de romanul „Jocul cu moartea“ al marelui nostru romancier, tradus de curînd în Suedia. Sosit apoi la **Berlin** (R. D. Germană) și vizitînd librăriile, aveam să trăiesc și altă plăcută surpriză: cartea marelui nostru Sadoveanu, „Baltagul“, a fost tradusă în R.D.G. (O telegramă sosită apoi a înștiințat și de traducerea romanului său „Bordeenii“ în S.U.A.).

M-am întors acasă cu inima plină de bucurie: poporul nostru harnic se bucură peste hotare de un prestigiu tot mai mare, meritat. Iată de ce, cu promisiunea că voi mai întreprinde și altă dată raiduri pentru voi pe meridianele lumii, vă las cu bine și semnez rîndurile de față.

GHEORGHIȚĂ REPORTERU

„Copilul și lumea“

• 3 500 de tablouri și desene realizate de copii din 56 de țări

Timp de o lună de zile, în sala „U Hybernu“ din Praga, o expoziție a prezentat unui mare număr de vizitatori de toate vîrstele aproape 3 500 de tablouri și desene realizate de copii din 56 de țări.

Expoziția a fost populată cu multe păsări, flori, trenuri, ceruri înstelate, ceruri însorite, jocuri de copii. O trăsătură aproape generală: absența fabulosului și a fabulației. O trăsătură generală: înfățișarea realității, pe care copiii o percep cu o surprinzătoare ascuțime, fie că este vorba de „Nunta“ Mariei Mavrikion (11 ani, Cipru), de „Piața de pește“ a lui Thein Aye (15 ani, Birmania) sau de lupta omului cu marea biciuită de furtuni așa cum apare la Vidar Porsteinsson, islandezul în vîrstă de 13 ani. Cît de mult legătura cu viața este sursa emoțională a acestei mărturii colective în tuș, vopsele și mozaic, o demonstrează viziunea industrială a copiilor japonezi (Hiroshi Ogasawura, 12 ani, Takamitsus Sawa, 12 ani, Yoshiharu Ebihara 7 ani) ca și dinamica gravurii „La circ“ de Leonora Rojin (12 ani, Iugoslavia), sau mișcarea vie a pisicilor lui Pat Cannon (11 ani, Anglia), sau freamătul orașelor în construcție din lucrările lui Paul Dumitrescu (16 ani, R. P. Romînă). Alături de tema jocului, tema muncii este dominantă. O găsești la copiii din Cuba și Laos, la cei din Africa și Europa. „Recolta de fructe“ a cipriotei Chrystalla Christofi (12 ani) a binemeritat premiul I, pentru simțul proporțiilor, pentru expresivitatea tabloului.

COLȚUL CURIOȘILOR

Cele mai mari orașe din lume

De fapt, în rîndurile de față o să răspundem nu numai la întrebarea din titlu, ci la mai multe, și anume: care este populația globului, care sînt țările cu cei mai mulți locuitori și mai mari ca suprafață și, bineînțeles, care sînt cele mai mari orașe din lume.

Cu privire la prima problemă, trebuie arătat că populația globului crește anual cu circa 63 milioane persoane, atingînd la mijlocul anului 1962 cifra de 3 135 000 000!

În legătură cu populația diferitelor țări din lume, situația se prezintă astfel: R. P. Chineză are 670 milioane locuitori; India — 449 milioane, U.R.S.S. — 221 milioane, S.U.A. — 187 milioane, Indonezia — 98 milioane, Pakistan — 97 milioane, Japonia — 95 milioane, Brazilia — 75 milioane, R.F. Germană — 55 milioane, Anglia — 53 milioane.

Țările cu cea mai mare suprafață sînt, în ordine descrescîndă, următoarele: U.R.S.S., Canada, R. P. Chineză, S.U.A., Brazilia, Australia, India, Argentina, Sudan, Algeria.

Și acum, despre orașele cele mai mari, cu cea mai numeroasă populație. Potrivit Anuarului demografic al O.N.U., publicat anul trecut, cel mai mare oraș din lume este Tokio, *numărul locuitorilor săi fiind de peste 8 613 000. Urmează apoi* New York, *cu 7 781 984 de locuitori, Șanhai, cu 6 900 000,* Moscova, *cu 6 317 000,* Bombay, *cu 4 422 000,* Pekin, *cu 4 010 000.*

De reținut faptul că marile centre urbane ca Londra și Paris au depășit cu mult delimitările lor administrative, „marea Londră“ avînd 8 000 000 locuitori, iar „marele Paris“ peste 7 milioane. Dacă se are în vedere acest lucru, clasificarea de mai sus suferă, bineînțeles, o mică schimbare.

Călătoria micului Husein

De cînd s-a pomenit, micul Husein știe că face parte dintr-o familie destul de numeroasă. Dar ca și el, și frații lui mai mari, ca și mama și tata, aparțineau stăpînului lor, Abdulah. „Stăpînul“ lor avea multe proprietăți: case mari, pămînturi întinse, mașini și cămile. Și avea și mulți sclavi. Uneori Abdulah își trimitea oameni de încredere la tîrg să cumpere sau să vîndă sclavi. Dar Husein nu s-a mirat prea mult de asemenea bogății Auzise el că sînt bogătani și mai mari decît Abdulah. Însă cel mai bogat i se părea că este tot Saud. Regele Saud. Asta nu pentru că el, Husein, ar fi știut cîte bogății are Saud. Dar nu-și putea imagina că ar mai putea cineva să aibă un palat ca regele Saud. Ca în basme. L-a văzut o dată de departe, dar nu va uita cum marmura verde și roz strălucea în mijlocul unui parc imens. Și mai avea Saud 250 mașini „Cadillac“.

Tare ar fi vrut Husein să se facă șofer. Să conducă și el un „Cadillac“. Să colinde țara și să-i vadă toate minunățiile.

Dar nu se putea. Pentru a fi șofer, ai nevoie de școală. Să știi carte. Unde și cum să învețe el carte? El e sclav...

Și apoi Abdulah avea nevoie de munca lui Husein la grajduri. Peste voința lui Abdulah nu se putea trece. El, Husein, trebuia să vrea ceea ce vrea Abdulah. Doar era stăpînul său. Și pentru asta, el nu voia să viseze că se va face șofer. S-a întîmplat însă ca să ajungă și pînă la urechile lui Husein vestea că ceva în țara lor s-a schimbat.

În locul regelui Saud a trecut la cîrma țării... fratele său, emirul Feisal. Iar prințul Feisal a declarat că vrea să desființeze sclavia. Sclavii vor fi răscumpărați. S-a întocmit și o comisie...

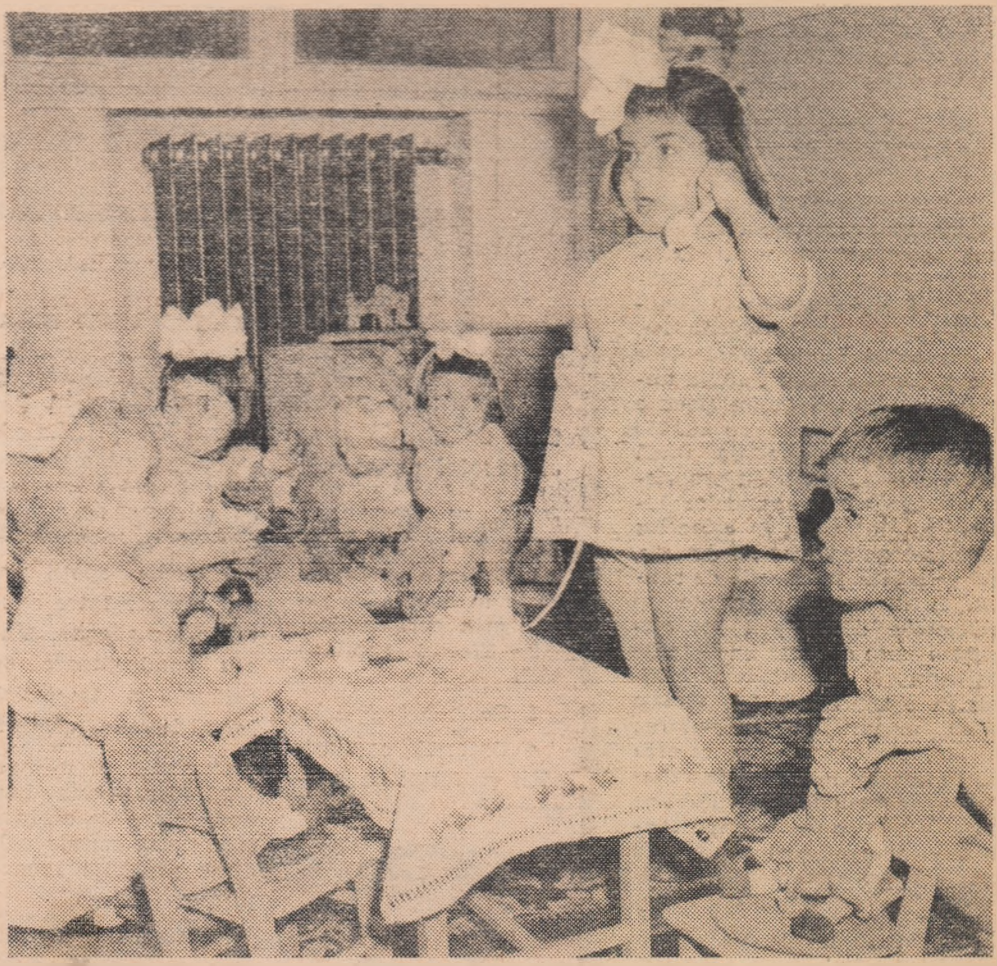
Vestea asta l-a umplut de bucurie pe Husein și fără să vrea și-a amintit de legenda arabă „leile-ul-kadar“, adică noaptea destinului. Cine știe? și-a zis el. Poate că se schimbă și destinul meu. Voi deveni șofer. Voi călători. Și Husein a tot așteptat comisia de răscumpărare a sclavilor. A aflat că din aprilie 1963 pînă în august 1963, cînd această comisie și-a încheiat activitatea, au fost răscumpărați 1 682 de sclavi. În țară erau înregistrați 450 000 sclavi. Au mai rămas deci 448 318 sclavi, dintre care și el făcea parte. Mergea cam greu cu răscumpărarea. Se împotriveau șeicii fiindcă pe piață prețul sclavilor era de două ori mai mare.

Și într-o bună dimineață, Husein, împreună cu familia sa, a fost dus la piață. I s-au controlat mușchii, i s-au numărat dinții și a auzit cum negustorii s-au înțeles la preț. Husein a fost cumpărat, nu răscumpărat.

Nu s-a mai întors la casa lui Abdulah. A plecat într-o călătorie lungă, pe jos, undeva în apropiere de Meca. O să fie folosit la munca cîmpului.

În țara lui Husein, în Arabia Saudită, s-a făcut o schimbare. Regele a fost înlocuit la cîrma țării, cu... fratele său.

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

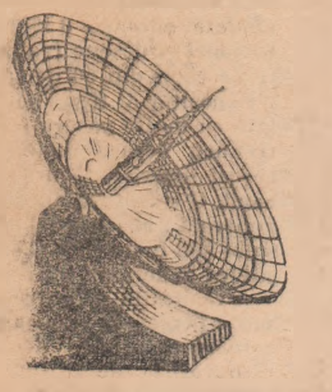

La grădinița de copii nr. 35 din Sofia, — R.P. Bulgaria, — copiii se bucură de o adevărată îngrijire părintească.

— Să n-ai nici o grijă, mămico! Aici e cald, am jucării multe și... mă simt ca acasă... — pare să spună fetița, la micul telefon.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

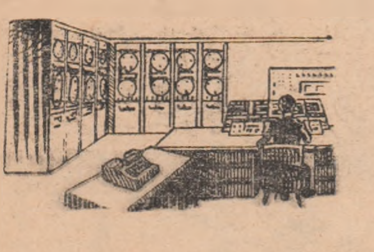
Radiolocaţia-minune a tehnicii moderne

Antena radiolocatorului.

Desigur că v-aţi întrebat de multe ori ce înseamnă cuvîntul **radiolocaţie**. Radiolocaţie înseamnă determinarea poziţiei în spaţiu a unui obiect oarecare (vapor, avion, automobil, satelit artificial al pămîntului sau navă cosmică) cu ajutorul undelor radio.

Una dintre cele mai de seamă cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii din epoca noastră, radiolocaţia a intrat în viaţa de toate zilele, ajutînd la rezolvarea unor complicate probleme ştiinţifice şi tehnice. Fără radiolocaţie, tehnica contemporană în domeniul transporturilor navale şi aeriene, succesele obţinute în cucerirea spaţiului cosmic, ar fi fost de neconceput. Cu ajutorul radiolocaţiei se poate descoperi un vas sau un avion ascuns în ceaţă, se poate urmări în ce direcţie se mişcă el şi cu ce viteză, radiolocaţia uşurează navigaţia în apropierea coastelor şi fereşte vasul de ciocniri cu alte vase pe timp de ceaţă. Un post de radiolocaţie, instalat pe un avion îi dă posibilitatea acestuia de a „vedea" pămîntul în timpul zborului de noapte sau de la o mare înălţime deasupra norilor, orientîndu-l în găsirea drumului în spaţiile oceanului aerian. Radiolocaţia este larg folosită în dirijarea sateliţilor artificiali ai pămîntului şi a navelor cosmice.

Tabloul de comandă al staţiei de radiolocaţie.

Undele emise de radiolocator fac parte şi ele din familia undelor electro-magnetice şi au o viteză de propagare de 300 000 km/s. Lungimea lor de undă este de 1—10 cm şi au proprietăţi asemănătoare undelor luminoase. Întîlnind în calea lor un obstacol, ele sînt fie deviate, fie absorbite. În funcţie de cantitatea de unde absorbite şi reflectate, navigatorii pot calcula o serie de date importante în legătură cu obstacolul întîlnit în cale, luînd în acelaşi timp măsuri pentru evitarea lui. Navele cosmice pot cerceta cu ajutorul acestor unde relieful altor planete, pot obţine date ştiinţifice foarte importante privind distanţele pînă la alte corpuri cereşti etc.

CUM SE REALIZEAZA RADIOLOCATIA

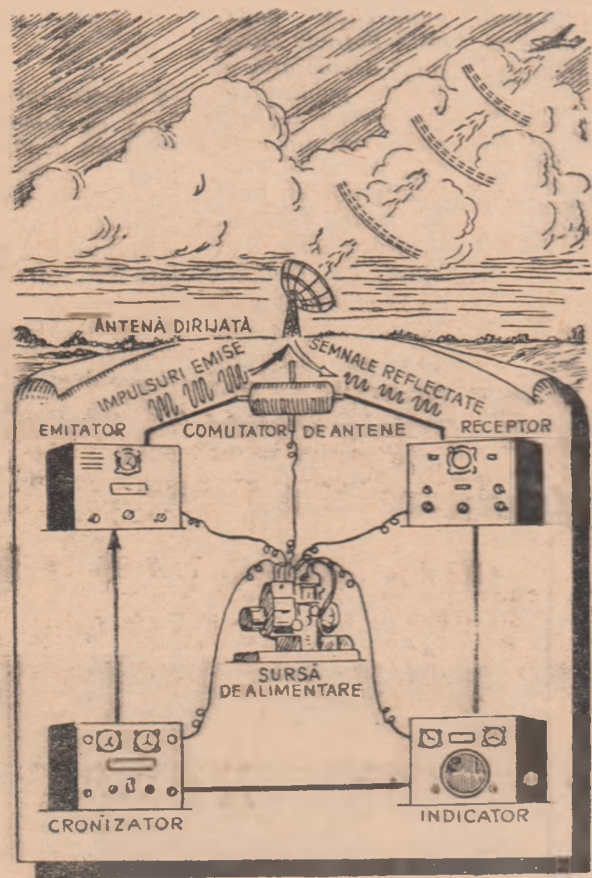
La baza radiolocaţiei stă fenomenul de reflexie a undelor radio. Staţia de radiolocaţie emite în spaţiu o serie de unde electromagnetice — un aşa-numit **impuls**. Dacă undele întîlnesc în calea lor un obstacol, ele se reflectă şi astfel ia naştere **ecoul radiofonic**. Puterea ecoului şi caracterul reflexiei lui depind de proprietăţile acestui obstacol: de natura suprafeţei, de material, de mărimea şi forma lui. În cazul cînd obiectul lovit de către unde este mic, ecoul este foarte slab. Pe un obstacol mare se produce o reflexie puternică. Corpurile metalice, opace pentru undele electromagnetice, au un ecou radiofonic deosebit de intens.

Majoritatea obiectelor cercetate au o suprafaţă neuniformă, cu asperităţi, ele dau o reflexie difuză şi de aceea radioecoul emis de ele poate fi recepţionat şi prin urmare obiectele pot fi detectate din orişice direcţie. Ecoul radiofonic permite şi determinarea distanţei pînă la obstacolele cu care s-a întîlnit impulsul. Ca să putem determina distanţa măsurăm intervalul de timp dintre momentul emiterii impulsului şi momentul întoarcerii sale. Dacă înmulţim timpul măsurat cu viteza undelor de radio găsim lungimea drumului parcurs de impuls. Împărţind această mărime la doi, obţinem distanţa pînă la obstacol. Sînt şi cazuri însă cînd ecoul radiofonic nu se poate întoarce, căzînd asupra unei suprafeţe netede, de exemplu pe suprafaţa unei mări liniştite, undele electromagnetice se reflectă ca razele de lumină pe o oglindă. În cazul unei incidenţe înclinate, razele pleacă după o altă direcţie, iar obiectul rămîne neobservabil.

O STAŢIE DE RADIOLOCAŢIE

...este o instalaţie complexă, cuprinzînd numeroase aparate electronice de diferite tipuri, începînd de la cele mai simple lămpi de radio şi terminînd cu dispozitive atît de complicate ca magnetronul şi clistronul. Staţia este compusă din surse de alimentare electrică, emiţătorul, receptorul, antena dirijată, comutatorul de antenă, indicatorul care înregistrează impulsurile emise şi recepţionate şi cronizatorul. Cronizatorul este inima staţiei de radiolocaţie — el comandă momentul pornirii şi întreruperii emiţătorului.

A. NEAGU

Schema unei staţii de radiolocaţie.

CONSTRUIŢI-VĂ SINGURI

Cum electrificăm o hartă

La adunările pionierești cu teme ca „Măreţele realizări ale patriei noastre socialiste", sau „Noi obiective industriale pe harta ţării" ş.a. este bine să avem o hartă electrificată, astfel încît fiecare oraş sau centru economic mai important, să fie pus în evidenţă printr-un beculeţ de o anumită culoare.

Mai întîi decupăm o hartă a R.P.R. — format mic sau mare — pe linia hotarelor, apoi o lipim pe un panel sau placaj gros de 8 mm, care trebuie să aibă dimensiuni identice cu harta. După ce am stabilit ce oraşe vor fi puse în evidenţă prin beculeţe, se găuresc harta şi panelul, în punctele care marchează oraşele respective, cu un burghiu de diametrul soclului de la beculeţ.

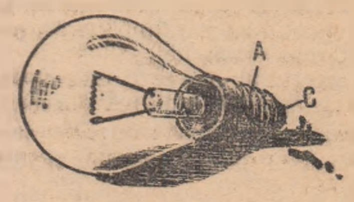

Fig. 1

Electrificarea hărţii se poate face în două feluri: prin legarea beculeţelor în serie şi prin legarea lor în paralel.

În serie, beculeţele sînt legate în aşa fel, încît grupate la un loc să corespundă tensiunii de la reţea — 120 sau 220 V.

Legarea beculeţelor în paralel (derivaţie) se face atunci cînd avem un transformator care să reducă tensiunea de la reţeaua de 120 sau 220 V la 3,5 sau 6 volţi. Transformatorul trebuie să fie calculat în aşa fel încît să corespundă consumului de curent necesar beculeţelor.

Pentru a realiza electrificarea hărţii prin legarea în serie a beculeţelor vom proceda în felul următor: fiecărui beculeţ îi lipim cu cositor la soclu două fire de sîrmă (de aproximativ 20 cm) unul la contactul C şi celălalt la soclul metalic filetat A (fig. 1).

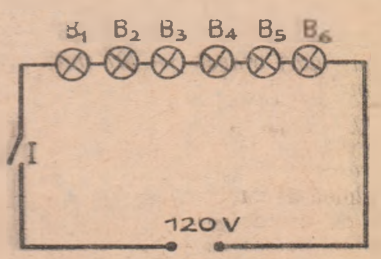

Fig. 2

După lipire, beculeţele se introduc în orificiile din dreptul localităţilor stabilite anterior. Urmează apoi efectuarea legăturii în serie, astfel: luăm un fir de la primul bec şi îl legăm cu firul de la al doilea bec şi aşa mai departe (fig. 2).

Pentru acest montaj este bine să se folosească beculeţele care se aprind la tensiunea de 6 sau 12 volţi. Cu cît tensiunea de funcţionare a beculeţelor este mai mare, numărul de beculeţe va fi mai mic. De exemplu, pentru o tensiune de 120 V sînt necesare 10 beculeţe de 12 V pentru că 10 × 12 — 120 V.

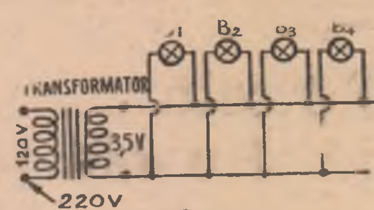

Fig. 3

Legătura în paralel se face în felul următor: se ia fiecare fir de la beculeţ şi se leagă la unul din cele două fire care pornesc de la transformator (fig. 3).

prof. NICOLAE BATRÎNEANU
Cercul de telecomunicaţii
Palatul pionierilor, Bucureşti

Răspuns la problemele publicate în pagina de ştiinţă din numărul 42 (21.X.a.c.), al gazetei noastre.

CINE ŞTIE, RĂSPUNDE

1. Cafeaua se răspîndeşte în bucata de zahăr prin pori capilari.
2. Efectul capilarităţii.
3. Da.
4. Datorită capilarităţii şi forţei de adeziune.

5. Micile spaţii cu aer rămase între cristalele de zăpadă, sînt rău conducătoare de căldură şi împiedică împrăştierea căldurii în atmosferă.
6. Fierul este bun conducător de căldură şi cedează repede căldura mediului înconjurător.
7. Mînerul de lemn rămîne rece, deoarece lemnul este rău conducător de căldură.
8. Nu. Cuprul nu este atras de electromagneţi.

Poşta Concursului „Pentru cea mai bună corespondenţă"

De la deschiderea Concursului de corespondenţe şi desene a trecut mai bine de o lună. În acest timp au sosit la redacţie sute şi sute de plicuri cu menţiunea „pentru concurs". Foarte multe dintre acestea aduc corespondenţe şi desene interesante, frumoase.

Dintre lucrările bune sosite pînă acum, menţionăm pe cele primite de la: **Sandu Cristina**, Şcoala medie nr. 10 — Cluj; **Vasile N. Victor**, com. Sîngeru-Ploieşti; **Bogdan Tudorel**, com. Duduleşti — Galaţi; **Bucin Felicia**, com. Sînmihai de Pădure — Reghin; **Georgescu Teodor**, Şcoala generală de 8 ani nr. 110 — Bucureşti; **Gheorghe Livia**, com. Amara — raionul Slobozia; **Păducel Nicuşor**, Şcoala medie nr. 2 — Craiova; **Gheorghe V. Mariana**, Şcoala medie nr. 23 — Bucureşti; **Ilie Ion**, Şcoala generală de 8 ani nr. 3 — Buzău; **Toloş I. Ana**, satul Măluţ — Dej; **Sanda Alexe**, Şcoala generală de 8 ani nr. 5 — Rîmnicu Vîlcea; **Varga Doru**, Şcoala medie nr. 5 — Timişoara; **Mugur T. Maricica**, comuna Bîrseşti — Focşani; **Gomboş Teodor**, Şcoala generală de 8 ani nr. 3 — Braşov; **Preoteasa G. Marinela**, Şcoala medie nr. 2 — Slatina; **Bălan Nicolae**, Şcoala medie — Dumbrăveni; **Fodor Ani**, comuna Şag, raionul Timişoara şi mulţi alţii.

Dragi cititori, nu uitaţi, concursul continuă. Aşteptăm şi lucrările voastre.

LA MASA ROTUNDĂ:

O zi ca toate celelalte. Tramvaiul pionierilor s-a oprit sus, în dealul Cotrocenilor, iar grupurile gălăgioase de copii iau cu asalt poarta Palatului pionierilor îndreptîndu-se fiecare spre cercul preferat. Și totuși, pentru micii sportivi, astăzi este o zi deosebită, așteptată cu multă nerăbdare — este ziua în care se vor întîlni cu campioana olimpică MIHAELA PENEȘ, cu maestrul emerit al sportului VIRGIL HNAT, cu maestrul sportului ALEXANDRU PENCIU și cu recordmenul mondial de juniori la ciocan, GHEORGHE COSTACHE. Sînt sportivi pe care ei îi cunosc de pe stadion, din ziare, de la televizor sau de la cinema. Dar astăzi îi vor cunoaște personal, vor sta de vorbă cu ei.

Și iată că, deodată, în sala de gimnastică intră mult așteptații oaspeți. Sînt întîmpinați cu ropote de aplauze, iar privirile tuturor se îndreaptă, pentru un moment, spre...

- MIHAELA PENEȘ
- VIRGIL HNAT
- ALEXANDRU PENCIU
- GHEORGHE COSTACHE

despre

CAMPIOANĂ OLIMPICĂ

• DRAPELUL ROMÎNESC PE CEL MAI ÎNALT CATARG.

• ATLETISMUL — UN APARTAMENT CU MAI MULTE CAMERE.

Mihaela Peneș privește plină de emoție la copiii din jurul ei. Se vede parcă cu 5 ani în urmă cînd, tot în această sală de gimnastică, se afla și ea printre pionierii care veniseră să se întîlnească cu Iolanda Balaș. Și iat-o acum pe ea invitată aici. Este atît de emoționată încît parcă nici nu știe ce să vorbească. Noroc că o ajută copiii.

— De cînd aruncați cu sulița?

— Din 1961.

În acest timp, medalia olimpică de aur, trece, pe rînd, de la un copil la altul.

— Dar prima mare performanță, cînd ați realizat-o?

— În acest an, la Spartachiada republicană. Atunci am doborît recordul mondial la junioare, aruncînd sulița la 55,38 m.

— Presimțeați dinainte victoria de la Tokio?

— Nu aș fi visat niciodată că voi putea s-o înving pe campioana lumii Elvira Ozolina sau pe Elena Gorceakova...

— Ați avut emoții cînd ați aruncat?

— Fără îndoială. Aveam în jurul meu numai maestre. Am aruncat sulița în văzduh... Dar pînă cînd sulița s-a înfipt în pămînt am avut senzația că mi se oprește respirația. Mi-am revenit abia atunci cînd prietena mea, Maria Diaconescu, strîngîndu-mă în brațe, cu ochii strălucind de bucurie, mi-a spus: „Ai aruncat splendid, 60,54 m. Ai doborît și recordul național stabilit de mine. Știi cu cît? Cu 4 metri..."

— Care este cea mai puternică impresie rămasă de la Tokio?

— Momentul în care pe cel mai înalt catarg a fost înălțat drapelul romînesc în acordurile imnului nostru.

— Care credeți că este cheia succeselor dv.?

— O întrebare cam grea. Vedeți, atletismul se poate asemăna cu un apartament cu mai multe camere. Voi știți că fiecare cameră are o cheie. În atletism, cheia nu este altceva decît voința, dîrzenia, puterea de muncă, un antrenament îndelungat. Iar pentru o elevă, cum sînt eu, cheia nu poate fi decît o îmbinare armonioasă între învățătură și sport. Aceasta este cheia care mi-a adus mie medalia olimpică de aur.

CEI MAI BUNI DIN LUME

• 58 DE TELEGRAME ÎNTR-O SINGURĂ ZI.

Virgil Hnat, căpitanul naționalei noastre de handbal în 7, nu mai pridideşte să-și noteze întrebările. În sfîrșit, și-a notat și cea de-a 9-a întrebare.

— Cu voi este mai greu decît cu suedezii în finala campionatului mondial, spuse Virgil zîmbind. Vreți să cîștigați cu orice preț. Dar să știți, noi, handbaliștii, sîntem obișnuiți să luptăm pînă la ultima picătură de energie. Așa că s-ar putea ca pînă la urmă scorul să fie tot în favoarea... mea. Pornim deci de la 9—0 pentru voi.

Toți rîd, îl aplaudă...

— Cîți ani am? 29! De mic copil am visat să ajung profesor de educație fizică. Și după mulți ani de muncă încordată am ajuns. Cu Bucureștiul am făcut cunoștință în 1955, cînd am intrat la Institutul de Cultură Fizică. Cînd eram prin anul I am fost selecționat în reprezentativa țării de handbal în 7. Îmi dădeam seama că încrederii ce mi s-a acordat trebuie să-i răspund printr-o muncă și mai susținută. Nu trecea zi în care să nu respect cu strictețe programul pe care mi-l fixam. Adeseori stăteam în bibliotecă pînă seara tîrziu și studiam...

— Egalitate! 9—9 — se auzi vocea zglobie a unui copil.

— Meciul încă nu s-a terminat, mai sînt încă două minute, spuse zîmbind Virgil Hnat. M-ați întrebat care este cea mai frumoasă amintire din viața mea de sportiv, dar să răspund la întrebarea aceasta este mai greu decît o lovitură de la 7 m. pentru că eu am mai multe... amintiri frumoase. De pildă, n-am să uit niciodată finala campionatului mondial de la Dortmund (R.F.G.). A fost o finală cum nu se mai întîlnise pînă atunci în campionatul mondial. Adversara noastră, echipa cehoslovacă, în dorința de a cîștiga ea titlul suprem, a luptat cu o dîrzenie fără seamăn. Dar nici băieții noștri nu s-au lăsat... Am luptat atunci pînă la epuizare, apărînd culorile noastre. După două prelungiri am cîștigat cu 9-8. Eram nespus de fericiți. Cei din jurul nostru ne purtau pe brațe, iar unul dintre băieți flutura în sală tricolorul romînesc. Aceeași fericire am trăit-o din nou în primăvara acestui an, la Praga. Naționala noastră, din nou în mare formă, a învins în finală puternica echipă a Suediei cîștigînd pentru a doua oară consecutiv titlul de campioană a lumii la handbal în 7.

A doua zi, pe adresa hotelului din Praga am primit 58 de telegrame din țară, de la oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, dar pe care-i simțeam alături de noi. Apoi poate ați văzut și voi, la cinematograf, primirea care ni s-a făcut pe aeroportul Băneasa... Ei, și acum, care este scorul?

— 12—9 pentru căpitanul naționalei de handbal în 7!

— Să intre atunci în concurs prietenul nostru...

PRIMUL DIN EUROPA

• 11 RECORDURI ÎNTR-O JUMATATE DE AN.

(Iată cîteva însemnări din carnețelul unui participant la întîlniri): „Îmi place foarte mult Gheorghe Costache. Este un băiat tare vesel. Povestește lucruri foarte interesante. În toamna aceasta a devenit campion de juniori al Europei. Am aflat că este coleg cu Mihaela Peneș la Școala medie nr. 35. Tot într-a XI-a. În mai puțin de-o jumătate de an a doborît 11 recorduri la ciocan-juniori. Patru recorduri mondiale de juniori cu ciocanul de 6 kg: 64,95 m; 66,12 m; 68,74 m; 69,21 m. Ultimul record l-a doborît la 9 august în Iugoslavia, în cadrul unui concurs internațional. Celelalte 7 recorduri sînt noi recorduri naționale cu ciocanul de 7 kg. Un adevărat record... al recordurilor! Cum o fi reușit oare? Dar iată răspunsul dat de el la această întrebare:

— Încă de cînd am început să îndrăgesc această disciplină sportivă, și nu sînt decît vreo 3 ani de atunci, am respectat cu multă strictețe programul de antrenament stabilit de antrenorul meu. În fiecare zi studiez cel puțin 2 ore. Iar în zilele cînd nu am antrenament, ajung să învăț chiar și 4 ore. Dacă se întîmplă ca într-o zi să iau o notă mai mică de 7, antrenorul mă trimite acasă să învăț. Ori acest lucru nu mi s-a întîmplat decît de 5 ori în cei trei ani de zile".

Într-adevăr, numai într-o muncă temeinică și perseverentă poți găsi... cheia succeselor.

VĂ PLACE RUGBIUL?

• RUGBIUL ROMÎNESC — MULT APRECIAT PESTE HOTARE.

— Ca și prietenul meu Virgil Hnat, și eu am început tot cu fotbalul, începe să povestească Alexandru Penciu, căpitanul echipei de rugbi a Clubului „Steaua". Prin 1945—46 jucam ca inter-dreapta la „Unirea-Tricolor". Ceva mai tîrziu însă, m-a atras mai mult rugbiul.

— În ce echipă ați jucat prima dată?

— În echipa P.T.T. însă după doi ani am plecat la „Steaua", unde joc și astăzi.

— Ce calități trebuie să aibă un jucător de rugbi?

— Foarte multe. Un adevărat rugbist trebuie să fie un atlet desăvîrșit. Un bun luptător. Trebuie să aibă un organism foarte rezistent, multă voință și curaj.

— De cîte ori ați jucat în reprezentativa țării?

— De foarte multe ori. Ca să vă răspund exact la această întrebare, ar trebui să număr toate meciurile susținute în ultimii ani de echipa națională cu reprezentativele altor țări.

— Dar care a fost cea mai puternică echipă cu care ați jucat?

— „XV"-le Franței. În 1960, la București, am învins Franța cu 11—5. În 1961, la Toulouse, scorul a fost egal: 6—6. În 1962, la București, am învins-o din nou cu 3—0, iar în 1963, la Bayonne (Franța) din nou am terminat la egalitate: 5—5. Pînă acum, naționala Franței n-a reușit să ne bată. (NOTA REDACȚIEI: Duminica trecută, jucînd cu echipa R. F. Germane, naționala noastră de rugbi a învins cu 19—3)...

Cu siguranță că toți cei care au participat la această întîlnire nu vor uita multă vreme cele povestite de prietenii lor dragi. Au învățat atîtea lucruri interesante! Mulți dintre copii vor ști acum unde să caute „cheia fermecată" cu ajutorul căreia vor putea deschide „calea succeselor".

Pagină realizată de
RADU POPA și NICOLAE BULGARU

Eleva din clasa a XI-a a Școlii medii nr. 35 din Capitală, Mihaela Peneș — campioană olimpică (locul I la Tokio 1964) este de nenumărate ori asaltată de viitorii sportivi ai școlii care vor să admire medalia de aur cucerită de Mihaela.

CÎNTEC

de Rusalin Mureşanu

Patrie: avînt şi tinereţe,
Soarele pe cer îţi dă bineţe!
Apele vuind îţi prind pe umeri
Stele mii, de nu poţi să le numeri.
Munţii tăi îţi cîntă nalt în zare
Cîntec nou din Dunăre la Mare,
Cîntec nou din Prut şi pîn' la Crişuri
Legănat de glie şi frunzişuri.

Patrie, tu, mama noastră bună,
Mult te cîntă-a inimilor strună
Pentru tinereţea fericită,
Ce ne-ai dat-o, patrie iubită!

LA TURNAREA UNUI NOU FILM ROMÎNESC:

Neamul Şoimăreştilor

După „Mitrea Cocor", un nou roman al lui Mihail Sadoveanu a fost transpus pe ecran: „Neamul Şoimăreştilor". Intîlnirea spectatorilor cu vitejii urmaşi ai lui Ştefan cel Mare va avea loc chiar în cursul acestei ierni. Cei care i-au văzut însă primii pe eroii filmului au fost locuitorii din satele şi oraşele unde echipa de lucru filma: Voroneţ, Sighişoara, Ilişeşti, Poiana Narciselor, Cîmpulung-Muşcel, Tătaru. În aceste luni de toamnă, sînt ţinuţi la mare cinste bătrînii sau flăcăii care au stat în preajma lui... Tudor Şoimaru. Pentru copii, actorul Vasile Boghiţă era „bădia Şoimaru". Majoritatea nici nu ştiau numele interpreţilor, reacţionînd spontan la fiecare apariţie a unui personaj. L-au înconjurat cu dragoste, de la început, pe moş Mihu, retrăgîndu-se instinctiv din calea boierului Orheianu. Numai vorba dulce, moldovenească a lui Ştefan Ciubotăraşu i-a determinat să nu se mai uite la el cu duşmănie.

Scenă din filmul „Neamul Şoimăreştilor": oştaşii lui Tomşa Vodă în faţa cortului domnesc.

Mult timp de acum înainte îşi vor aminti copiii clipele petrecute în preajma actorilor. Iar aceştia din urmă povestesc cu multă dragoste de prieteniile legate în timpul filmărilor. La cei 10 ani ai lui, Niculai a devenit, peste noapte, aghiotantul lui „bădiţă Tudor", fiind tot timpul lîngă el. Intr-o duminică, cînd viteazul oştean a uitat să-i aducă zahăr calului (în total i-a dat peste 10 kg), Niculai a alergat 8 km, cumpărînd alimentul de la Gura Humorului. În ziua în care echipa de filmare părăsea satul Voroneţ, copilul a întîrziat cîteva minute, sosind la locul întîlnirii cînd deja autobuzul pornise. Alergînd, făcînd semne disperate, a reuşit să se facă înţeles; s-a ridicat în vîrful picioarelor şi pe fereastră i-a întins lui Tudor Şoimaru un buchet, spunîndu-i cu glasul întretăiat de emoţie: „Uite, bădie, am cules pentru mata florile boierului; acum ştiu că n-am să te mai văd decît în film"; pe faţă i se rostogoleau lacrimile.

La Cîmpulung-Muşcel, după filmarea unei bătălii dintre oastea lui Tomşa Vodă şi duşmanii veniţi să cotropească ţara, au rămas pe cîmp o sumedenie de platoşe din carton presat, săbii de lemn, coifuri sparte, arcuri şi săgeţi etc. Stînd ascunşi în tot timpul luptei, copiii au luat locul ostaşilor imediat ce aceştia au plecat. Cînd însă a trebuit începută bătălia s-a văzut că n-au împotriva cui lupta. „Căpitanul" a început selecţia. Cei mai mici trebuiau trecuţi în tabăra duşmană. Unul din aceştia, de abia ţinîndu-şi plînsul, spuse: „fac orice, numai duşman să nu fiu!" Toţi într-un cor, repetară: „Numai duşmani, nu!" Au fost trecuţi totuşi în tabăra adversă cei care învăţau mai slab. Cu timpul, numărul acestora se micşora: „duşmanii", obţinînd note bune, aveau dreptul să ceară intrarea în oastea lui „Tomşa".

Participînd la turnarea noului film, toţi aceşti copii şi mulţi alţii ca ei, au citit romanele istorice ale lui Mihail Sadoveanu din dorinţa de a afla cît mai multe lucruri despre vitejii urmaşi ai marelui Ştefan.

VALENTIN HOSSU

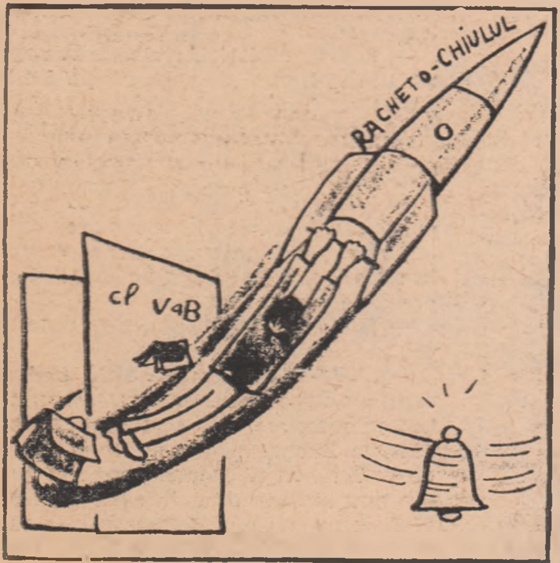
CARNET CULTURAL

Pionierii din clasa a VII-a D de la Şcoala de 8 ani nr. 4 din Bucureşti, sub îndrumarea profesorului Claudiu Negulescu, au organizat, în ziua de 6 noiembrie, în cadrul Casei de cultură a tineretului din raionul 30 Decembrie, o întîlnire cu scriitorii Liviu Bratoloveanu şi Ştefan Tita şi cu compozitorul Vasile Timiş. La această întîlnire au fost invitaţi toţi elevii din clasele a VII-a şi a VIII-a. După prezentarea unui montaj literar muzical, pionierii i-au rugat pe oaspeţi să le povestească din viaţa şi munca lor de creaţie. Scriitorul Liviu Bratoloveanu a vorbit copiilor despre Alexandru Sahia, pe care l-a cunoscut personal „un tînăr cu ochelari, zvelt, mlădiu, cu părul mare mătăsos, cu privirea pătrunzătoare"; Alexandru Sahia a cărui operă şi a cărui viaţă au fost atît de legate de suferinţele celor oprimaţi. Scriitorul Ştefan Tita le-a explicat copiilor, cum, mergînd deseori în mijlocul lor, aflîndu-le preocupările, găseşte sursa de inspiraţie a creaţiilor sale. Compozitorul Vasile Timiş a propus copiilor o convorbire interesantă pe calea sunetelor muzicale. Le-a cîntat la pian una din compoziţiile sale recente, cîntecul pionieresc „Dacă ar fi inima mea" pe care pionierii au încercat, după aceea, să-l înveţe.

La sfîrşitul întîlnirii, pionierii au înmînat flori oaspeţilor, rugîndu-i să mai vină în mijlocul lor.

★

La cercul de muzică de la Casa pionierilor din Olteniţa, aşa după cum ne scrie pioniera Cucută Adriana, s-a înfiinţat o mică orchestră alcătuită, pentru început, din patru cîntăreţi la muzicuţă, doi fluieraşi, un chitarist, şapte acordeonişti, doi viorişti şi un ţambalist. Orchestra a debutat la 8 noiembrie a.c. cu o suită de cîntece populare la programul artistic al Casei pionierilor.

Vă prezentăm, reproduse mai sus, trei caricaturi făcute de doi pionieri de la **Şcoala de 8 ani nr. 11 din Baia Mare.** În prima caricatură, desenată de pioniera Filip Sanda din clasa a VI-a A, sînt prezentaţi nişte elevi aşa-zişi scamatori, care obişnuiesc să dispară vijelios de la orele de franceză; în cea de a doua caricatură, desenată tot de Sanda, este surprins în plină activitate unul dintre colecţionarii regretabili ai notelor de 2, 3 şi 4. A treia caricatură, aparţinînd pionierului Horotan Nicolae, din clasa a VII-a A, descrie un moment din timpul orei chipurile „palpitant" după cum mărturisesc şi versurile satirice: **F... marele ştrengar / Scoase-o pocnitoare / Şi lovind cu sete-n ea / O, ce cinste mare! / A ajuns acum / La panoul de... „onoare"!!** (adică la Gazeta satirică a şcolii, **„Din tolba ariciului"**).

La **Şcoala de 8 ani** din comuna **Apa**, raionul **Satu Mare**, cîţiva elevi au găsit de cuviinţă să caute înţelepciunea în... fumul de ţigară. Pionierii Coza Florica, Donca Maria şi Roatiş Vasile le-au făcut caricatura. După cîteva zile, caricatura respectivă a dispărut de la gazeta de perete şi-n locul ei a apărut o **cerere** în care cei în cauză îşi cereau iertare „pentru fapta ruşinoasă săvîrşită" (citatul dat din sus-numita cerere).

Desigur, sînt numeroase şcolile în care caricatura a devenit un oaspete necesar şi folositor al gazetelor de perete. Puteţi să ne povestiţi, dragi copii, despre caricaturile voastre şi să ne trimiteţi desenele? Aşteptăm cît mai multe scrisori.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361